

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Victor Burduh, Nicolae Craiu,

a judecat în ședință, fără participarea părților recursurile ordinare declarate de către avocatul Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului Serghei Popov și ultimul, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2018, în cauza penală, în privința inculpatului

Popov Serghei XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 11.04.2016 până la 12.04.2018;

Instanța de apel de la 09.07.2018 până la 18.12.2018;

Instanța de recurs de la 25.11.2019 până la 12.05.2020.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 aprilie 2018, a fost încetat procesul penal în privința inculpatului Serghei Popov învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta constituie contravenția prevăzută la art. 78¹ Cod contravențional, fără aplicarea sancțiunii contravenționale, în legătură cu expirarea termenului de prescripție prevăzut la art. 30 Cod contravențional.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Serghei Popov în timp ce se afla la domiciliul amplasat pe XXXXX, numind-o cu cuvinte necenzurate pe fosta soția cet. Valentina Popova a inițiat un conflict cu aceasta, aplicându-i ultimei lovituri pe diferite regiuni ale corpului, a îmbrâncit-o și a insultat-o, cauzându-i suferințe fizică și psihică.

Potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 236 din 25 martie 2016, în rezultatul examinării cet. Valentina Popova careva tulburări psihice nu suferă. După evenimentele menționate a examinat a dezvoltat „*Tulburare de stres post-traumatică*”, manifestată prin insomnie, cefalee periodică, starea de tensiune permanentă, în perioada comiterii asupra ei a acțiunilor de violență în familie (16

ianuarie 2016), ea careva tulburări psihice de intensitate psihotică nu a manifestat, a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei, le putea percepe în prezent le poate reda. Pe marginea cazului dat poate depune declarații.

Astfel, de acțiuni aveau loc sistematic, mai intensiv începând din anul 2011, învinuitul Serghei Popov manifesta un comportament agresiv atât fizic cât și psihic față de membrii familiei.

Așadar, prin acțiunile sale intenționate, Serghei Popov este învinuit de procuror că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, violența în familie - adică acțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru a familiei, care a provocat suferință fizică și psihică.

3. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, inculpatul a declarat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În motivarea apelului, inculpatul a invocat că instanța la examinarea și emiterea sentinței nu a respectat cerințele legii și anume art. 101 Cod de procedură penală și nu a dat o apreciere cuvenită probelor administrate la dosar din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

3.1. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Andrei Zadarojnîi în numele inculpatului a declarat recurs, prin care a solicitat casarea sentinței, și pronunțarea unei hotărâri prin care să fie dispusă achitarea inculpatului pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive a infracțiunii imputate.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că, instanța de fond eronat a apreciat probele și neîntemeiat a ajuns la concluzia că inculpatul se face vinovat de cele imputate prin rechizitoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2018, au fost respinse ca fiind nefondate apelurile declarate de către inculpat și avocatul acestuia, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia de a înceta procesul penal în privința inculpatului pe art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui constituie o contravenție prevăzută la art. 78¹ Cod contravențional, fără aplicarea sancțiunii contravenționale, în legătură cu expirarea termenului de prescripție prevăzut la art. 30 Cod contravențional.

Instanța de apel a remarcat că, necătând la faptul că inculpatul nu a recunoscut vinovăția sa în comiterea infracțiunii incriminate, prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, fapta lui Serghei Popov constituie o contravenție prevăzută la art. 78¹ Cod contravențional și este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile părții vătămate Valentina Popova; declarațiile martorilor Lucia Filipașco, Vladislav Popov, Constantin Popov, Tamara Vetrogan, mijloace materiale de probă recunoscute și anexate la materialele cauzei penale prin ordonanța din 05.202.2016 (f. d. 18-48); raportul de expertiză psihiatrico - legală ambulator nr. 195 a - 2016 (f. d. 60-62); mijloace materiale de probă recunoscute și anexate la materialele cauzei penale prin ordonanța 28.03.2016 (f. d. 96-131).

Astfel, instanța de apel a respins ca nefondat argumentul apărării precum că, inculpatul nu a recunoscut vinovăția la nicio etapă a procesului penal, motiv pentru care urmează a fi achitat, or, nerecunoașterea vinovăției este un drept al inculpatului, însă nu o circumstanță ce determină soluția de achitare a acestuia.

Cu referire la argumentele apărării, precum că în acțiunile lui Serghei Popov nu se regăsesc elementele infracțiunii de violență în familie, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate, or, probele administrate în respectiva cauză penală au demonstrat cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, în pofida faptului că suferințele fizice nu au fost fixate prin raport de examinare medico-legală, inculpatul a admis în mod conștient survenirea acestor urmări cu scopul că nu va putea să probeze nimeni aplicarea loviturilor, fapt dovedit prin declarațiile părții vătămate care a declarat în ședința de judecată sub jurământ că a fost lovită în partea stângă peste față de către Serghei Popov, însă nu s-a adresat la poliție, deoarece de câte ori s-a adresat nu se întreprindeau careva măsuri legale.

Instanța de apel a subliniat că din declarațiile părții vătămate Valentina Popova, a martorilor Lucia Filipașco și Tamara Vetrogan, rezultă cu certitudine faptul că prima a fost agresată fizic, dar în ultima perioadă de timp agresată psihologic sistematic de către inculpatul Serghei Popov, fiind numită cu cuvinte necenzurate, atunci când se află în stare de ebrietate alcoolică. Or, starea de ebrietate alcoolică a fost confirmată, atât de martorii audiați, cât și de partea vătămată.

Privind violența psihică, instanța de apel a indicat că faptul existenței acesteia a fost dovedit prin raportul de expertiză psihiatrico - legală ambulator nr. 195 a - 2016 potrivit căruia în concluzie se indică că, cet. Valentina Popova de careva tulburări psihice nu suferă. După evenimentele menționate, examinata a dezvoltat „*Tulburare de stres post-traumatică*”, manifestată prin insomnie, cefalee periodică, starea de

tensiune permanentă, în perioada comiterii asupra ei a acțiunilor de violență în familie, ea careva tulburări psihice de intensitate psihotică nu a manifestat, a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei le putea percepe și în prezent le poate reda. Pe marginea cazului dat poate depune declarații (f. d. 60-62), inclusiv încheierea instanței de judecată de eliberare a ordonanței de protecție a victimei violenței în familie.

La fel, situația tensionată în familia este confirmată prin prezența ordonanțelor de protecție aplicată față de partea vătămată Valentina Popova, rapoartele de expertiză medico-legală care confirmă prezența leziunilor, adresarea la Centrul de asistență și Protecția a Victimelor și Potențialelor Victime ale Traficului de ființe Umane. Pe de altă parte inculpatul, la rândul său instigă copiii comuni, Vladislav și Constantin Popov împotriva mamei, astfel că declarațiile acestora urmează a fi supuse dubiilor.

Instanța de apel a respins ca nefondate declarațiile inculpatului, or, aceste declarații sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizată mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod procedură penală și care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate lui.

Totodată, instanța de apel a menționat că, la etapa urmăririi penale, organul de urmărire penală, în principiu corect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010, Monitorul Oficial nr. 155-158 art.551 din 03.09.2010), însă având în vedere că art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare de la data de 16.09.2016) până în prezent are următorul conținut: Acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: a) maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății; b) izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei; c) privarea de mijloace economice, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară, neglijare, dacă au provocat victimei vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani.

Este evident, că în cazul dat, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, adică prevederile art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016 în vigoare de la data de 16.09.2016) va avea efect retroactiv.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, dispoziția normei este expusă în redacția nouă prin care semnele calificative ale acțiunilor infracționale pasibile de sancționare conform acestei norme sunt mai concrete și mai exacte. Astfel, analizând

situația de fapt stabilită în cadrul cercetării judecătorești în raport cu semnele calificative ale infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului nu se încadrează în dispoziția acestei legi. Conform Legii nr. 196 din 28.07.2016 în vigoare de la 16.09.2016 din art. 201¹ alin. (1) Cod penal, au fost excluse calificativei manifestată verbal, care a provocat suferință fizică, psihică și prejudiciu moral, iar pentru maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale, a fost introdusă răspundere contravențională, în temeiul art. 78¹ Cod contravențional.

Totodată, instanța de apel analizând materialele cauzei a ajuns la concluzia că, nu sunt careva probe pertinente și concludente din care să rezulte că inculpatul i-a cauzat vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății părții vătămate.

Astfel, inculpatul în cazul dat, nu poate fi tras la răspundere penală, or, acțiunile prejudiciabile săvârșite de către inculpat nu sunt prevăzute de legea penală în vigoare la momentul judecării cauzei.

În urma celor menționate mai sus, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în dispoziția art. 78¹ Cod contravențional, care prevede, maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 40 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 7 la 15 zile. Prin urmare, legea penală nouă, apărută după ce acțiunile lui Serghei Popov au fost calificate ca infracțiune, este mai favorabilă pentru inculpat, deoarece îi ameliorează situația.

De asemenea, instanța de fond justificat a încetat procesul contravențional în privința lui Serghei Popov în baza art. 30 Cod contravențional, deoarece conform prevederilor art. 30 alin. (2) Cod contravențional, termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de 12 luni, astfel contravenția a fost săvârșită de către Serghei Popov la data de 16.01.2016, iar la momentul pronunțării sentinței la data de 12.04.2018, termenul de prescripție era deja expirat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Serghei Popov, care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicită să fie achitat de sub învinuirea înaintată, deoarece nu se face vinovat de cele imputate.

În motivarea celor solicitate, inculpatul susține dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, iar învinuirea înaintată este una eronată.

De asemenea, inculpatul susține că partea vătămată Valentina Popov a dat asemenea declarații din motivul partajării averii și anume spațiului locativ.

5.1. Nefiind de acord cu decizia, declară recurs ordinar avocatul Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului, care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea integrală a deciziei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei decizii prin care inculpatul Serghei Popov să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

Astfel, în susținerea celor invocate, apărătorul indică că, decizia pronunțată de către instanța de apel este una nemotivată, bazată pe probe examinate unilateral în defavoarea inculpatului.

Mai mult, recurentul menționează că, instanța de apel urma să respingă declarațiile părții vătămate ca fiind nefondate, or, acestea nu corespund circumstanțelor stabilite și sunt contradictorii.

Avocatul Andrei Zadorojnîi susține că prin decizia pronunțată care este bazată doar pe presupuneri, inculpatului fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil sub aspectul principiului contradictorialității procesului penal.

6. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi admise, pentru considerentele de drept și de fapt expuse în contextul ce urmează.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Soluția de admitere a recursurilor declarate, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanță, la această etapă a procedurilor.

Din conținutul recursurilor deferite judecății se constată că, partea apărării întemeind-și cererile de recurs ordinar pe temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, critică decizia instanței de apel prin aceea că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, lipsesc elementele infracțiunii imputate și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal lărgit subliniază că, apărătorul Andrei Zadorjnîi și inculpatul critică unanim soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece contravine circumstanțelor cauzei și probelor administrate în prezenta speță și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral, atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor ce a fost declarat.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.*

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept menționate mai sus, Colegiul penal lărgit constată că, potrivit deciziei recurate instanța de apel a respins ca nefondate apelurile declarate de către partea apărării și a menținut sentința fără modificări prin care procesul penal în privința inculpatului învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal a fost încetat din motiv că fapta acestuia constituie contravenție, iar termenul de prescripție de tragere la răspundere contravențională a expirat.

Însă, Colegiul penal lărgit judecând cauza a conchis că, instanța de fond recalificând acțiunile inculpatului, stabilește fapta exact ca și în rechizitoriu și omite să se expună asupra faptului că, art. 78¹ Cod Contravențional prevede semnul calificativ „vătămări neînsemnate”, care nu au fost reținute prin rechizitoriu.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit susține că, atât instanța de fond cât și instanța de apel la pronunțarea deciziilor urma să țină cont de decizia Curții Supreme de Justiție nr. 4-1ril-2/2017 din 30 noiembrie 2017 (recurs în interesul Legii), prin care a fost uniformizată practica jurisprudenței naționale și detaliat s-a expus asupra acestui fapt.

Astfel, Colegiul penal lărgit subliniază că, prin legea menționată acțiunile - violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal comisă de un membru de familie asupra unui alt membru de familie, care a provocat suferință fizică și psihică, soldată cu prejudiciu moral, au fost dezincriminate.

În sensul legii noi, pentru ca faptele de violență în familie să fie încadrate în sfera ilicitului penal, acțiunile interzise de lege trebuie să fie soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale, pe când acțiunile violente cauzate de un membru de familie în privința altui membru de familie care s-au soldat cu vătămare neînsemnată

a integrității corporale urmează a fi calificate potrivit prevederilor art. 78¹ Cod contravențional. Prin introducerea art. 78¹ în Codul contravențional, nu a fost inclusă o nouă componentă de contravenție, ci s-a particularizat un tip special al contravenției prevăzute la art. 78 alin. (1) Cod contravențional, limitele specialului fiind dependente de legătura de rudenie între subiectul activ și subiectul pasiv al contravenției, prin urmare Legea nr. 196 din 28 iulie 2016, a avut scop intensificarea activității și ridicarea eficienței în combaterea violenței domestice.

Drept urmare, art. 78¹ Cod contravențional nu poate fi aplicat nici în contextul dezincriminării unor fapte penale, nici în ipoteza aplicării legii contravenționale în timp, or, până la modificarea art. 201¹ Cod penal prin Legea nr. 196 din 28 iulie 2016, erau incidente prevederile art. 78 alin. (1) Cod contravențional, care prevedeau răspunderea contravențională în formă generală pentru acțiunile violente care au cauzat *vătămare neînsemnată* a integrității corporale.

Astfel, Colegiul penal lărgit remarcă că poziția instanțelor de fond este una nefondată, or, ținând cont de prevederile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, raportate la prevederile art. 275 pct. 9), 285 alin. (2) al aceluiași Cod, în virtutea principiului retroactivității legii penale noi, procesele penale în privința persoanelor care au săvârșit fapte de violență în familie în timpul acțiunii legii penale în redacția Legii nr. 167 din 09 iulie 2010 și ulterior acțiunile acestora au fost decriminalizate prin Legea nr. 196 din 28 iulie 2016, în vigoare din 16 septembrie 2016, urmează a fi încetate în corespundere cu art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, deoarece asemenea situații reprezintă cauze de nereabilitare a persoanei.

În urma celor menționate mai sus, Colegiul penal lărgit stabilește că nu poate pronunța o nouă hotărâre din motiv că, instanța de fond recalificând acțiunile inculpatului nu a stabilit corect fapta, or, o instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca fondul cauzei, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești, deoarece judecarea fondul cauzei sunt atribuțiile exclusive ale instanțelor de fond.

Rezumând cele menționate mai sus, încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul penal lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel are obligația cu strictețe să respecte prevederile art. 414 Cod de procedură penală, să înlăture erorile enumerate mai sus, să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor prezentate, minuțios să studieze și corect să aprecieze juridic materialele cauzei în tot ansamblul

lor, să țină cont de jurisprudența națională, de cele expuse în prezenta decizie legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs și în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

admite recursurile ordinare declarate de către avocatul Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului Serghei Popov și ultimul, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2018, în cauza penală în privința inculpatului *Popov Serghei XXXXX*, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac, pronunțată integral la **23 iunie 2020**.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Victor Burduh

Nicolae Craiu